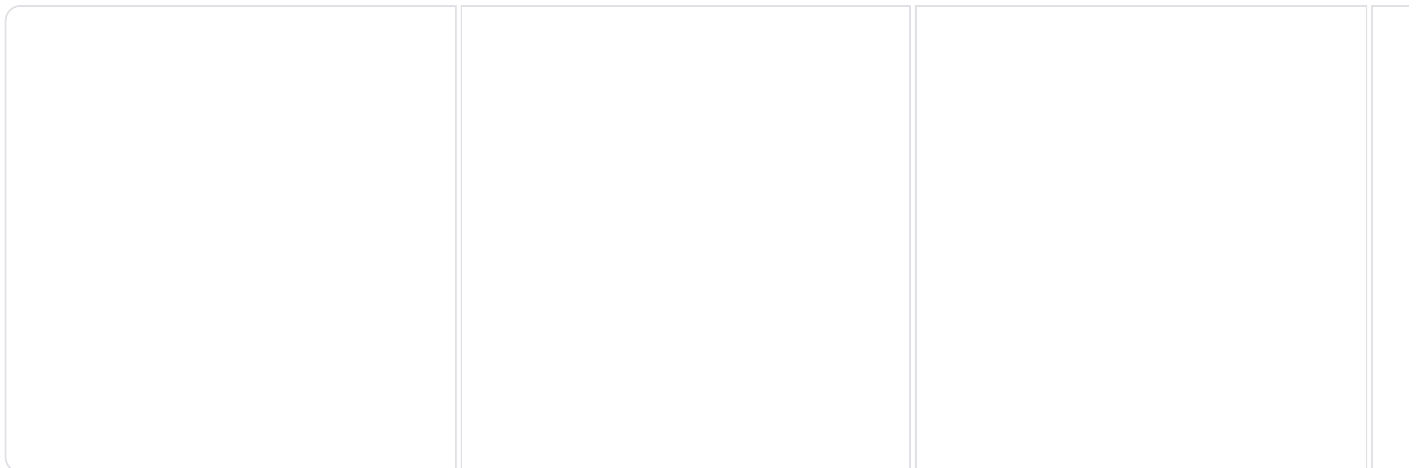




Traži ...



(/)



Iskoristi Super Popuste
Intersport HR



**OGLASITE VAŠE PONUDE ONDJE
GDJE TO SVI VIDE!**

(/index.php/component/banners/click/197)

Živjeli smo kao podstanari u tipičnoj
creskoj kući s jednom prostorijom na
svakom katu

Tweetaj

Podijeli

Rođene su u dva najveća hrvatska grada, jedna u Zagrebu, a druga u Splitu. Završile su fakultete, udale se za Cresane i došle živjeti na Cres. One su Sonja Pokupec Salković i Inge Solis, a kako su se navikle na mali otočni gradić nakon što su živjele u velikim gradovima, saznajte iz njihovih životnih priča.



(/images/novosti/2023-10/sonjapokupecsalkovic-ingesolis.jpg)

Sonja Pokupec Salković i Inge Solis

Sonja Pokupec Salković – u Zagrebu Pokupec, u Cresu Salković

- Prvi put sam došla u Cres kad sam imala šest mjeseci. Rodila sam se u veljači 1972. godine, a na Cres sam stigla u kolovozu. Kad sam došla sljedeće godine, sa godinu i pol, jako sam slabo jela, ali mi je baka otkrila srdele – bilo je to jedino "meso" koje sam htjela jesti. Dan-danas ih obožavam. Ljeto po ljeto koje sam provodila na Cresu zavoljela sam otok. Upoznala sam jako puno ljudi, u to vrijeme su to bila djeca iz svih krajeva tadašnje države s kojima sam se igrala i sklapala prijateljstva. Kao što mi je zimi bilo lijepo sanjkati se u Zagrebu, tako sam obožavala ljeti na Cresu trčati bosa Soldatićevom ulicom ili brati kupine na starom igralištu i nizati ih na dugačke stabljike, tako opisuje Sonja Pokupec Salković svoje prve susrete s Cresom na kojeg je, za razliku od drugih sugovornika koje smo susretali u ovom feljtonu, redovito dolazila od najranijeg djetinjstva.

- Jako mi je bilo lijepo moje djetinjstvo i mladost na Cresu. Nismo dolazili samo ljeti nego i za Dan Republike ili Prvi maj. Sjećam se da smo znali beskrajno čekati red za trajekt i po desetak sati. Cres mi je uvijek bio, i još je, čaroban, kaže Sonja koju je, kao i sve koji na otok dolaze privremeno i povremeno, u to vrijeme brinula izoliranost i prometna (ne)povezanost.

- Jedini problem koji sam imala vezan za Cres je užasan strah od nekakve iznenadne bolesti i da trajekt neće voziti. To mi je bilo skoro pa fobija. S

vremenom sam se u tom segmentu počela ponašati kao otočanka pa se više toliko se brinem, iako smo imali dvije izuzetno ružne situacije kada smo s djecom vozilom hitne pomoći "hvatali" trajekt. Nakon toga sam nastojala sve što je vezano uz bolnice i zdravstvo obaviti na kopnu. Tako sam drugu dvojicu sinova rodila u Zagrebu, da se ne ponovi kao s prvim sinom kad smo usred noći jurili na trajekt jer je on odlučio doći na svijet dva tjedna ranije. Srećom, bilo je ljeto, a tada su trajekti još plovili cijelu noć - priča Sonja i dodaje zanimljiv podatak: u noći kad je rodila drugog sina Dina trajekti nisu vozili, a i Krčki most je bio zatvoren, pa da je ostala na Cresu ne bi mogla do rodilišta. Treći sin, Bruno, rođen je čak tri tjedna prije termina, isto u Zagrebu, kamo ju je hitno uputila liječnica uz napomenu kako je porod u autu fora samo na filmu.

Nakon djetinjstva, u Cresu je provela i najljepše godine mladosti, tu su se dogodile i prve simpatije i ljubavi.

- Moje ljubavi su vezane djelomično i finalno uz Cres. Kad sam bila mlada uvijek sam govorila da ću se udati za Dalmatinca jer su mi oni bili pojam šarma. Na kraju nije ispaao Dalmatinac nego Cresanin, što se pokazalo solidnom kombinacijom, kaže kroz smijeh.

Zanimljiva je priča, kao i kod mnogih drugih, kako je "prohodala" s Walterom koji joj je kasnije postao suprug.

- Ljubavna priča između mene i Waltera je jako jednostavna, ali nije to bila ljubav na prvi pogled. Poznavali smo se dugi niz godina jer sam poznavala svu tu generaciju 2-3 godine mlađu i stariju od sebe. Povremeno smo se družili više ili manje. On je ljeti radio kod svog tate u 'Duhanu', a naravno da smo barba Nikolina svi znali. Walter mi je bio zgodan i uvijek sam tražila neki razlog da odem nešto kupiti u 'Duhan', ali među nama nikad nije bilo ničega. Kasnije se Walter zaposlio u Općini, a moja sestra Željka i naša prijateljica Mirna, Cresanka po tati, igrale su badminton ispred Općine i loptica bi im stalno padala na balkon. Stalno su odlazile kod Waltera da im vrati lopticu sve dok jednom nije rekao da će im je vratiti samo ako može odigrati jednu partiju sa mnom. Odigrali smo tu partiju badmintona i puno njih nakon toga, a onda me Walter pozvao da odem s njim na otvorenje Dana Tramuntane u Beli. Bilo je to 3. 8. 1991. i ona uzbrdica od luke Podbeli do sela je bila kriva za sve što se poslije dogodilo - opisuje Sonja kako se zaljubila u svog muža, ali to još uvijek nije bio presudan razlog za ostanak na Cresu.

Dok je odrastala dijelom u Zagrebu, a dijelom u Cresu, nikad nije ozbiljno razmišljala o tome da će se jednog dana za stalno nastaniti na otoku.

- Čak i kad smo moj sadašnji muž i ja vidjeli da naša veza ide u ozbiljnijem smjeru bili smo otvoreni za obje opcije. U tom smislu moj muž nije tipičan otočanin i nije inzistirao na tome da ostane u Cresu pa smo imali i planove vezane uz Zagreb. Međutim, nazvala me tadašnja voditeljica creske gimnazije Melite Chiole te mi rekla da im treba nastavnik za njemački i talijanski jezik. Znala je da sam u vezi s Cresaninom i da planiramo vjenčanje. Nama je taj poziv bio odlučujući "poguranac" da počnemo planirati našu budućnost u Cresu - opisuje Sonja kako je odlučila ostati na Cresu. Godinu dana unaprijed odredili su datum vjenčanja, bio je to 9. 9. jer, kako kaže, "njezin muž loše pamti datume pa se nadala da će taj jednostavan zapamtiti". Udala se kao apsolventica, s deset nepoloženih ispita, i "niti s jednim položenim ispitom iz samostalnog života". Nakon vjenčanja život im je krenuo "turbo-brzinom".

(/images/novosti/2023-10/sonjapokupecsalkovic2.jpg)- Vjenčanje je, naravno bilo u subotu, u ponedjeljak je bio moj prvi radni dan u školi. A moj prvi razred su bili maturanti od kojih sam bila starija jedva pet godina. Bilo mi je to teško razdoblje jer mi se život odvijao na više kolosijeka: radila sam pola radnog vremena u školi, polagala sam ispite, a morala sam biti domaćica. Taj zadnji dio mi je bio katastrofalan jer nisam znala ništa. A još teže mi je bilo to što smo živjeli kao podstanari u tipičnoj creskoj kući s jednom prostorijom na svakom katu. Peć na drva je bila u dnevnoj sobi na prvom katu, spavaća soba na drugom katu nije se grijala, a u prizemlju su bile kuhinja i kupaonica. Prvu sam zimu u Cresu proplakala jer sam došla iz Zagreba gdje smo imali centralno grijanje u cijeloj kući. Slojeve odjeće koju sam ja stavljala na sebe kad sam izlazila van na buru sad više ne mogu ni izbrojati, a danas zimi hodam gotovo bosih nogu. Sada obožavam buru, a ta prva zima mi je ostala u sjećanju kao nešto najstrašnije u životu. Sjećam se da su prozori u spavaćoj sobi znali biti orošeni od hladnoće. No, premda sam mnoge suze prolila ni jednom se nisam pokolebala ni požalila svojim u Zagrebu - prepričava Sonja svoja prvu bračnu zimu u Cresu i dodaje kroz smijeh da će njeni roditelji tek iz ovog teksta saznati kako joj je stvarno bilo na početku. Rečenica koju joj je jedan stariji Cresanin rekao nakon vjenčanja, prilikom čestitanja, posebno joj se usjekla u pamćenje: "U naš libar si se upisala i sad si naša".

- Za mene se to nije odnosilo samo na potpis u maticu vjenčanih, za mene su te riječi imale puno dublji značaj. Uvijek sam se u svim svojim odnosima sa Cresanima trudila da mi ta rečenica bude u podsvijesti te se i dan danas trudim stvoriti dobre, iskrene i kvalitetne odnose sa svojim sumještanima.

Imala je još šest nepoloženih ispita kad je ostala trudna. Zbog komplikacije u ranoj trudnoći završila je u bolnici i morala mirovati.

- Čak i dok sam ležala u bolnici donijeli su mi knjige da učim za ispite. Nakon toga sam se vratila na posao jer sam bila, i ostala, beskrajno odana svojoj školi i učenicima. Nastavila sam odlaziti na ispite i pripremala diplomski. Sjećam se da mi je šogor Tomislav rekao da prestanem ići gore-dolje jer će mu se prvi nećak roditi u Severinu na Kupi. Uspjela sam 21. srpnja 1998. diplomirati, a 2. kolovoza se rodio prvi sin Roko. Time je, u neku ruku, završilo najstresnije razdoblje mog života sa završavanjem fakulteta, poslom i kuhanjem o kojem nisam imala pojma. Bilo je to prije 25 godina kad nismo imali mobitel u svakom džepu, pa sam ja za svaki savjet kako nešto skuhati trčala u vikendicu mojih roditelja gdje je bio fiksni telefon, dobila upute od mame i onda trčala u naš stan to napraviti, a često sam putem pola toga zaboravila. Svakakvih zgoda i nezgoda je bilo i s fakultetom jer sam na ispite putovala autobusom, a informacije tada nisu bile odmah dostupne kao danas, pa se znalo dogoditi da dođem na ispit na fakultet i tamo nađem obavijest da se ispit odgađa pa bih se neobavljena posla vraćala u Cres. Bila sam tik do toga da ostavim faks, ali moja mama i muž su me jako poticali da izdržim. Dokazala sam da se može premda je moj put bio jako težak i, iako je to bio prvenstveno moj izbor, ne bih to nikome preporučila - kaže danas o tom razdoblju svog života.

Nakon Roka je dobila još dvojicu sinova koje je rodila u Zagrebu, a i iz drugih razloga često posjećuje svoj rodni grad.

- Kad su djeca bila mala Cres mi je bio apsolutno dovoljan zbog svježeg zraka, beskrajnih šetnji, naši klinci su bili vječito na otvorenom, praktički od rođenja, izuzetno zdravi. Stvarno su imali prekrasno djetinjstvo. Tada sam Zagreb koristila za nabavku dječje robe, za posjete pedijatru, a što su djeca više odrastala meni je Zagreb počeo opet faliti. A kako to biva u krugu života, sad su sva trojica na studiju u Zagrebu, žive kod mojih roditelja, pa sad opet imam razloga da češće idem u Zagreb - kaže Sonja i dodaje kako je i prilikom korištenja svog prezimena pravila razliku između Cresa i Zagreba.

- Zanimljivo je da sam zadržala i svoje djevojačko prezime, dakle imam oba, i nekako sam si podijelila u glavi da u Cresu uglavnom koristim samo prezime Salković, pa sam u školi samo profesorica Salković, a kad dođem u Zagreb, gdje god idem, bilo da trebam rezervirati stol u restoranu ili odem u kemijsku čistionicu, uvijek dajem prezime Pokupec - objašnjava Sonja.

Budući da je za Cres vezana već pet desetljeća, može usporediti kako je Cres izgledao nekad, a kakav je sada.

- Sjećam se nekih stvari kojih je bilo tijekom mog djetinjstva u Cresu, a sad ih više

nema. To ne znači nužno da je bilo bolje, a sad lošije. Te stvari mogu podijeliti na one koje su dio mojih lijepih sjećanja i one za koje bi bilo dobro da i danas postoje kao što je bila trgovina tekstilom u koju smo sestra i ja rado odlazile ili noćni trajekti. S druge strane, nešto čega više nema postalo je dio mojih najljepših uspomena. Bio je to skoro ritual kad bismo sestra i ja poslije ručka dobile od bake kovanicu, pa bismo otišle u dućan koji se nalazio kod crkve, gdje je sad mesnica. Tamo je radila teta Nina i imala je čokolatine u rinfuzi u velikim staklenkama. Nas dvije bismo uzele svaka po jednu bajaderu. Meni je to jedna od uspomena u kojoj se krije jako puno stvari, od toga kako se nekad skromnije živjelo jer bismo kupile po jednu bajaderu, do toga kako smo morale ručati, sve pospremiti za sobom i onda smo mogle otići u dućan. Kovanicom bismo platile svaka po jednu bajaderu i gotovo pobožno ih otvorile i jele putem kući. Meni je to nešto posebno, ali to je nešto bez čega se može, samo lijepa uspomena - opisuje Sonja još jednu crticu iz Cresa svog djetinjstva, te dodaje da se proteklih desetljeća najviše napredovalo u segmentu predškolskog odgoja te školskog odgoja i obrazovanja. Kao prosvjetnom djelatniku tu vidi ogroman napredak, dok o infrastrukturi i drugim temama u koje se ne razumije "ne želi pametovati". Usprkos predrasudama o zatvorenosti otočana i neprihvatanju "fureštih" Sonja Pokupec Salković kaže da nikad nije imala ružnih iskustava i da osjeća da su je svi lijepo prihvatili.

- Kako radim u školi, mogu reći da sam se od prvog dana ugodno osjećala, iako se puno kolega promijenilo, i ima nas odasvud, imali smo jako lijepe, kolegijalne odnose koji su s vremenom prerasli u prijateljske. Tako sam Rozanu znala od samog početka, s njom sam kroz godine stvorila neraskidivu vezu, a obitelji su nam povezane i kumstvom. Kroz školu i djecu upoznavala sam i roditelje svojih učenika, pa i druge Cresane. Mogu reći da nikad nisam imala neko ružno iskustvo, da mi je netko nešto rekao ili reagirao na moj naglasak, iako nemam posebno izraženi zagrebački naglasak i ne "kajkam" puno. Uglavnom govorim "kak i tak", možda se malo više opustim samo kad u zbornici popričam s kolegom Sašom. Čak i u vrijeme kad sam bila kratko u politici nisam primijetila da me netko ne doživljava kao svoju jer nisam Cresanka - kaže Sonja i nastavlja objašnjavati zašto se uključila u politiku, općenito u društveni život mjesta.

- Vjerujem da bih se svime time bavila i da sam ostala u Zagrebu jer je u meni neki crv koje me tjera na javni angažman. Kad sam krenula u politiku nisam mislila da će to biti samo izlet, shvatila sam to vrlo ozbiljno, ali s druge strane nisam imala ni ozbiljne godine niti životnog iskustva. Kad se nakupilo ponešto godina i iskustva u tom političkom životu shvatila sam da nisam za to jer, koliko god sam u privatnom životu spremna na kompromise i na popuštanja i mislim da je to sastavni dio života, nisam spremna na kompromise u političkom životu jer uvijek se jedna

strana tu osjeća prevarenom i jednostavno se više nisam vidjela u tome. Uvijek sam voljela pomagati drugima tako da sam otkrila volonterstvo, ponudila sam to kao slobodnu aktivnost u gimnaziji gdje je moj prijedlog jako dobro prihvaćen i provodi se do današnjeg dana. U pomaganju drugima nema kompromisa ni diplomacije, sve dobro što napraviš u tebi stvara osjećaj sreće i ponosa i uvijek kažem da svatko tko je barem jednom u životu pomogao nekom drugom puno više je dobio nego što je "izgubio". Ponosna sam što sam dobrovoljna darivateljica krvi, a i svoje učenike potičem na to. Svakog dana svog života svaki čovjek može biti volonter na neki način, nisu bitna velika djela, bitne su dobre namjere - kaže Sonja koja to ne želi isticati, ali dobila je gradsko i županijsko priznanje za svoj volonterski rad i već je desetak godina članica Nacionalnog odbora za razvoj volonterstva, savjetodavnog tijela Vlade Republike Hrvatske.

Pitanje za kraj, hoće li ostati u Cresu ili će se jednog dana vratiti u Zagreb?

- Nemam pojma gdje ću završiti kad budem još starija nego što sam sad, hahaha. Mislim da ću ostati u Cresu do kraja. Zagreb me vuče i što sam starija sve više volim otići u svoj rodni grad. Obožavam našu kuću, prekrasan vrt, naš kvart oko Vinogradske bolnice i druga mjesta u Zagrebu u kojima sam odrastala kao što su moja osnovna i srednja škola, te uži centar grada. I Spomenka, moja vjenčana kuma i najbolja prijateljica još od srednjoškolskih dana. Ali, realno, Zagreb kakvog ja pamtim ipak više ne postoji - zaključuje Sonja Salković.

Inge Solis – od Kaštel Kambelovca, preko Londona i Mostara, do Cresa

- Kaštelanka sam, rođena u Splitu, a lijepo i dinamično djetinjstvo provela sam u Kaštel Kambelovcu gdje sam završila osnovnu školu. Roditelji su se trudili da meni i mojim sestrama šire vidike pa smo puno putovali. Srednju školu, danas je to Prva gimnazija, završila sam u Splitu, a studij povijesti umjetnosti i filozofije u Zadru - u svega nekoliko rečenica Inge Solis opisuje svoje djetinjstvo i mladost.

Na prvoj godini studija upoznala je Cresanina Bernarda, svog budućeg supruga. Te iste, 1989. godine, prvi put posjetila je Cres.

- Cres je fascinantna, sačuvane prirode i arhitekture. Kompletan ambijent je sačuvan što u mojoj Dalmaciji nije slučaj jer tamo ima divnih mjesta koja su podosta devastirana. Zato je Cres meni od prvog dana bio prekrasan - prisjeća se Inge svojih prvih dojmova o Cresu.

Inge i Bernard živjeli su godinu dana u Londonu, a zatim je Bernard otvorio privatnu školu jezika u Hercegovini. U to vrijeme rodio im se prvi sin, Romano.

- Suprug se jako želio vratiti u Cres jer je bio jako vezan za svoj rodni otok, kao svi Cresani. Tako smo se 2002. trajno doselili na Cres i tu kupili stan - priča Inge. Četiri

godine kasnije dobili su i drugog sina, Kuzmu. Po dolasku u Cres Inge je kraće vrijeme radila u školi predajući filozofiju, a zatim se zaposlila u Creskom muzeju u kojem i danas radi.

Za Cres i dalje misli da je prekrasno mjesto za život, ali njezino stručno oko vidi što se sve promijenilo u proteklih 20 godina.

- Dogodile su se neke situacije koje po mom mišljenju nisu trebale. Na Cresu su se apartmanizacija i devastacija dogodile nešto kasnije nego drugdje, međutim nije se pretjeralo i još uvijek možemo reći da Cres ima sačuvan ambijent. No, posebno je ugrožena stara jezgra. Dok su pojedinačne građevine, kao što su palače Arsan i Moise, pod posebnim nadzorom, ambijent ima tendenciju da pomalo nestane jer nitko neće toliko paziti na svaku kućicu, iako i ona može biti zanimljiva i vrijedna - objašnjava Inge što sve prijeti creskoj gradskoj jezgri. No, nije ostala samo na upozoravanju već je, zajedno sa svojim timom, u sklopu projekta "Rijeka - europska prijestolnica kulture", pokrenula projekt revitalizacije creske jezgre.

- Imali smo velike ideje, nešto je realizirano, japanski most nije. Postavili smo informativne ploče po staroj jezgri i željeli bismo svake godine postaviti nove, da svake godine ispričamo deset novih priča. U svakom malom mjestu, pogotovo kad uđeš u njegove uličice, otkrivaš fantastične priče koje zanimaju i domaće i turiste, samo ih treba prezentirati - kaže Inge o svojim nastojanjima da vrati život u staru gradsku jezgru.

(/images/novosti/2023-10/ingesolis2.jpg)Inge Solis autorica je nekoliko vrijednih i zanimljivih izložbi u Creskom muzeju koje, svaka na svoj način, javnosti izlažu poneki nedovoljno prepoznati segment creske baštine. Još 2008. godine postavila je izložbu "Ribarstvo otoka Cresa" koja je obradila ribarstvo na Cresu od prvog spomena do današnjih dana, a na izložbi se moglo razgledati oko 150 autentičnih predmeta. Potaknuta srednjovjekovnim nužnikom koji se nalazi u palači Arsan postavila je izložbu "Nužnici i kultura stanovanja na području jadranske Hrvatske kroz kasni srednji vijek i renesansu", proučavala je creske crkvice i kapele, a zatim relikvije i relikvijare otoka Cresa i Lošinja. S Irenom Dlaka istražila je djelovanje oca i sina Andrije Linardića i o njihovom poduhvatu svjetskih razmjera postavila izložbu "Miris pobjede". Nedavno je organizirala izložbu in memoriam creskom slikaru Mati Solisu, a posebno veliki interes javnosti izazvala je ovogodišnja izložba "Plavica – Tvornica za preradu ribe – Cres".

Pripremajući sve te izložbe često je kontaktirala s mještanima i nikada nije imala nikakvih neugodnosti.

- Meni su od prvoga dana sva vrata u Cresu bila otvorena. Cresani jesu zatvoreni ljudi, ali meni su sva vrata bila otvorena. Radeći izložbe, istražujući creske crkvice,

kopace, ribare, 'Plavicu', morala sam surađivati s ljudima. Nikad mi nitko nije rekao ne, ne može, neću ti pomoći, neću ti posuditi, bilo da mi je nešto trebalo posuditi za izložbu, bilo da mi je trebala neka pomoć u istraživanju - kaže Inge.

Nakon više od 20 godina provedenih u Cresu, iako ne govori dalmatinskim naglaskom, kaže:

- Uvijek ostajem Dalmatinka, Kaštelanka, iako sam otišla od kuće s 18 godina i velik dio života sam provela izvan Dalmacije, a protekla dva desetljeća u Cresu. Dolje su mi roditelji i sestre pa ih rado posjećujem, a što sam starija sve više volim ići u Dalmaciju.

Za kraj je ocijenila koliko se Cres promijenio u ta dva desetljeća.

- Hvala Bogu, nije puno. Neke stvari idu na bolje, neke stvari su se dotjerale, ali nije se puno devastirao. Ja proučavam prošlost, obožavam je, istražujem je, ali isto tako smatram da ne treba ostati u prošlosti i da je ne treba romantizirati, treba gledati u budućnost. Zato smo i pokrenuli taj projekt revitalizacije, surađivali u njemu čak i s Japanom, jer uvijek treba ići naprijed - zaključuje Inge Solis.

Članak je napisan uz financijsku potporu Agencije za elektroničke medije temeljem Programa ugovaranja novinarskih radova u elektroničkim publikacijama.

Tweetaj

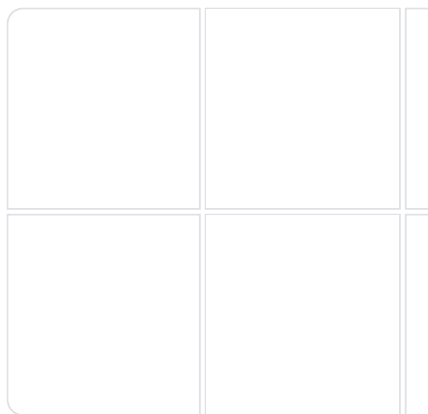
Podijeli

0 komentar

Sortiranje prema

Najsta





Iskoristi Super Popuste
Intersport HR



(/index.php/component/banners/click/107)

Servisne informacije

11 / 24
2023

Bez vode, 27. 11. 2023.

(/index.php/obavijesti/16876-bez-vode-27-11-2023)

Bez struje, 24. 11. 2023.

(/index.php/obavijesti/16869-bez-struje-24-11-2023)

Brodsko linija Ilovik - Mrtvaška

(/index.php/obavijesti/350-brodsko-linija-ilovik-mrtvaska)

Katamaran M. Lošinj - Cres - Rijeka

(/index.php/obavijesti/102-katamaran-m-losinj-cres-rijeka)

Trajekti Merag-Valbiska, Porozina-Brestova

(/index.php/obavijesti/84-trajekti)

Brod M. Lošinj - Unije - Susak

(/index.php/obavijesti/101-brodsko-linija-m-losinj-unije-susak)

Najčitanije

Na Lošinju odstrijeljen čagalj (/index.php/u-razno/16858-na-losinju-odstrijeljen-cagalj)

Automobilom u autobus (/index.php/u-razno/crna-kronika/16859-automobilom-u-autobus)

"Ovdje znaš sve ljude u svim ulogama" (/index.php/revija/16822-ovdje-znas-sve-ljude-u-svim-ulogama)

Fešta u Ustrinama (/index.php/u-razno/16823-festa-u-ustrinama)

Grade novi mul od 107 metara (/index.php/u-razno/16834-grade-novi-mul-od-107-metara)

Ovdje ne trebaš brinuti o javnom prijevozu ili automobilu

(/index.php/revija/16886-ovdje-ne-trebas-brinuti-o-javnom-prijevozu-ili-automobilu)

Najnovije

11 / 26 2023	Najviše glasova kolumbijskom autoru	(/index.php/u-kulturi/16889-najvise-glasova-kolumbijskom-autoru)
11 / 26 2023	Poraz i od druge momčadi "Dinama"; i dalje bez boda	(/index.php/sportski/16888-poraz-i-od-druge-momcadi-dinama-i-dalje-bez-boda)
11 / 26 2023	Bod ih dijeli od vodećih	(/index.php/sportski/16887-bod-ih-dijeli-od-vodecih)
11 / 26 2023	Ovdje ne trebaš brinuti o javnom prijevozu ili automobilu	(/index.php/revija/16886-ovdje-ne-trebas-brinuti-o-javnom-prijevozu-ili-automobilu)
11 / 26 2023	Na zimski san kao peti	(/index.php/sportski/nogomet/16885-na-zimski-san-kao-peti)
11 / 26 2023	Treća pobjeda mladih kadetkinja u nizu	(/index.php/sportski/16884-treca-pobjeda-mladih-kadetkinja-u-nizu)
11 / 25 2023	Protiv "Rijeke" pobjeda od tri gola razlike	(/index.php/sportski/nogomet/16883-protiv-rijeke-pobjeda-od-tri-gola-razlike)

Na današnji dan:

27.11.1820.

U Cresu rođen Giovanni Moise, opat, svećenik, filolog

[OTOCI.NET \(HTTP://WWW.OTOCI.NET/\)](http://www.otoci.net/)

[Kontakti \(/index.php/kontakti\)](/index.php/kontakti)

[Uvjeti korištenja \(/index.php/koristenje\)](/index.php/koristenje)

[Oglašavanje \(/index.php/oglasavanje\)](/index.php/oglasavanje)

[Impressum \(/index.php/impressum\)](/index.php/impressum)